

Тетяна Потапчук: "Навіть в поле беру сумку з медикаментами"

У третю неділю червня всі медики України відзначають професійне свято – День медичного працівника. Нелегке ремесло вимагає особливого покликання і дару допомагати людям, адже успішно лікувати дано далеко не кожному. Саме від їхніх старань залежить здоров'я і навіть життя пацієнтів. Саме до них ми звертаємося, щоб позбавитися від хвороби та болю. Словом, якби не медичні працівники, так і залишалися б ми в позаминулих століттях, не знаючи, як лікувати навіть нешкідливі застуди.

День медичного працівника – одне з небагатьох професійних свят, яке відзначається не лише серед працівників галузі, а й в цілому шанується українським суспільством. Напередодні пам'ятної дати кореспондент газети вирішила поспілкуватися з медичною сестрою Писківської амбулаторії загальної практики сімейної медицини Тетяною Потапчук, яка уже тридцять років дбає про здоров'я односельчан

вих ситуацій. Хоча декілька років тому одна жінка народила вдома, ми, дізнавшись, відразу прийшли до неї і про всяк випадок викликали швидку. З засвоєнням основ роботи мені допомогла Любов Алапуга, яка працювала завідуючою ФАПу. Багато траплялося історій за весь час, який тут пропрацювала. Пригадую дев'яності, ліків майже немає і ти вирішуєш, кому дати таблетку. Тоді багато людей практикувало народну медицину.

Я вважаю, що не можна бути медсестрою, якщо не любиш людей. Лише поверхневі люди скажуть, що це гарна професія – білі халати і дезінфекція, поряд з цим стоїть велика кількість бруду. Важливо також мати холодну голову і добре серце,

іншому... Медикаментів з собою не має... Як ошпарена лечу на велосипеді в амбулаторію, тоді до хворого... дякувати Богу встигла, і все обійшлося добре.

А ще був такий випадок. На хуторі, під лісом, жила старенька, яка захворіла запаленням легень. Лікар приїхати не зміг, бо якраз були вихідні... Побоюючись за її життя, взяла на себе відповідальність і призначила бабусі антибіотик. Снігу по коліна, а я чотири рази на добу до неї навідувалася всіма можливими способами. Врештірешт, вона видужала і подарувала мені на згадку тернову хустинку, яку досі бережу.

Окрім дорослих, допомагаємо і наглядаємо за здоров'ям дітей: ве-

- У квітні виповнилося тридцять років як працюю медичною сестрою. Я завжди бачила себе в медицині. Навіть, в школі постійно зголошувалася на санітарні чергування, щоб відповідати за чистоту і здоров'я дітей. В дитинстві, потрапляючи в медпункт, опинялася ніби в своєму світі. Все мені там подобалося, від інформативних стендів, до стійкого запаху дезінфекторів і ліків. Прийшовши у восьмому класі в лікарню, я «приміряла» цю професію на себе і остаточно вирішила пов'язати життя з медициною. Вже тоді я справлялася з роллю санітарки. Під час навчання почала багато уваги приділяти хімії

знання, щоб здобути ґрунтовніші знання, у вільний час цікавилася лікарськими рослинами. Читала багато книг про трави.

У 1986 році закінчила школу. В той час діти вважали не престижним навчатися у закладах освіти, які знаходилися поблизу. Через такі віяння вирішила вступити до Рокитнівського медичного училища. Хоч викладачі і побачили, що я здібна та, на жаль, мені не вистачило декількох балів, щоб пройти за конкурсом. Щоб не втрачати час, вступила до Рівненського ПТУ №5 на мотальницю побутових тканин. Я точно не знала, що це за професія, але за рік до цього, з школи возили на екскурсію до льонокомбінату, тому знала процес виробництва. Закінчила училище з червоним дипломом. Про мрію стати медсестрою не забула і постійно повторювала фахові предмети. Зрештою, вирішила вступати до Костопільського медичного коледжу на медсестру-акушерку. Лише з четвертого разу прийняли мої документи. З ПТУ мене не хотіли відпускати, пропонували, щоб йшла до інституту легкої промисловості. Я б не змогла там вчитися, бо знала, що, не моє, - ділиться думками Тетяна Володимирівна. - Закінчивши коледж, за розподілом потрапила до фельдшерсько-акушерського пункту села Пісків, хоча сама родом з Великого Мидська. Планувала попрацювати тут лише декілька місяців, а врешті склалося так, що залишилася на тридцять років.

Акушерство - дуже відповідальна професія в медицині і вона мені неймовірно подобалася. Під час практики хотілося все спробувати робити самотужки, в тому числі і приймати пологи. Був момент, коли під час перезміни довелося приймати пологи, тоді народилися близнюки. В Піскові таких ситуацій не траплялося, а персонал ФАПу намагався переконати майбутніх мам народжувати в районному центрі, де є більше обладнання для кризо-

Пісківська амбулаторія

а ще потрібно бути готовим надавати допомогу цілодобово. Настрій не повинен ніколи впливати на ставлення до пацієнтів. Навіть, коли йду в поле, завжди беру з собою сумку з найнеобхіднішими медикаментами, адже хто-зна, коли знадобиться моя допомога. Коли любиш свою професію, то не втомлюєшся. Мені робота медсестри приносить неймовірне задоволення. Бувають ситуації, коли кожна хвилина дорога і людське життя у небезпеці. В таких випадках пригадується навіть та інформація, яку вивчав ще в училищі. Також завжди молюся ангелам-охоронцям, щоб допомогли нам справитися і оберігали наших пацієнтів. Часто траплялися випадки анафілактичного шоку. На початку моєї кар'єри стався інцидент з жінкою в якій була алергічна реакція на таблетки від кашлю. Вона вирішила, що немає нічого поганого в невеликій висипці, хоча ми радили їй припинити їх вживати. Одного дня, ця жіночка, відчинила двері амбулаторії і єдине, що встигла вимовити: «Алергія», - і впала без свідомості. На очах її тіло почало збільшуватися в розмірах, конвульсії... В тій ситуації швидко не встигла б прийти, тому персонал робив все, що знав і вмів. Зрештою, ми врятували пацієнтку.

Минулого року телефонує жінка і розповідає, що її чоловіка покусали оси, він починає задихатися. Я знаходжуся в одному кінці села, вони в

демо огляди, проводимо профілактичні щеплення. Майбутніх мам закликаємо - практикувати грудне вигодовування. Одне слово, сільський фельдшер, як лікар з усіх напрямків. Часто доводиться бути психологом, бо лікує не лише таблетка, а й добре слово. В час, не зайнятий роботою, ми з чоловіком займаємося господарством, вирощуємо родину. Дуже люблю працювати в полі - це моя відрода в особливо виснажливі дні... Там лише ти і безкрая зелень. Ще вирощую різноманітні квіти. Неймовірно пощастило, що мій чоловік добре сприймає професію фельдшера, адже трапляються випадки, коли доводиться йти до хворих вночі. За це йому дуже вдячна. В нас є дочка Марія, в дитинстві вона мріяла стати лікарем, але передумала. Зараз навчається в РДГУ.

Допомагати людям - благородна справа. Саме медики стоять на варті здоров'я людей, рятують від найрізноманітніших хвороб. Інколи, здається, що ми посередники між пацієнтом і Богом. Часто доводиться лікувати не лише тіло, а й душу людини, вселяючи в її серце віру та надію. І це не можуть не цінувати ті, кому медики дарують радість одужання чи поліпшують якість здоров'я.

Жодної разу не пошкодувала, що обрала професію медика, - посміхається Тетяна Поталчук.

Записала Ганна БУДЬКО